

Тахсинъ.

Ти ѝ се радвашъ вече.

Балкански.

Ништо прочее не ме спира тука?

Тахсинъ.

По узаконений отъ баптити ни обичай гозба та е въ всяка радостъ. Тя ни чака. Не ште ли приемешъ да ми пожертвувашъ нѣколко минути за да ядешъ съ мене?

Балкански.

На друга гозба ме вика свобода та ти. Тахсинъ паша, бѣди спокоенъ, Неште ти остане дълго врѣме да скърбишъ, че си ме освободилъ.

(Излиза).

ЯВЛЕНИЕ IV.

Тахсинъ. *самъ.*

Върви. Ахъ, ти имашъ и тая дарба да прокобывашъ. Звено отъ нѣкой кроежъ, който се мѣти въ умътъ ми! . . . Не се лъжешъ. Нъ и азъ се не лъжа, че дарба та на прокобение то неште те спаси . . . Така материяли ти готови. Остава само да се тури огньтъ и да се духа. Горѣшто то арабско въображение е родило Халима. Кое въображение би могло да роди тоя сънь, отъ осъштествление то на който ме дѣлятъ само нѣколко часове? . . . Нъ азъ забравямъ тоя пѣси синъ. Трѣбова ли единъ облакъ на всяка радостъ? (Вика). Ахмедъ чаушъ.

(Влиза Ахмедъ чаушъ).

Тахсинъ.

Прѣди нѣколко минути влезе тука едно заптие, испратено отъ тебе . . .

Ахмедъ чаушъ.

Не е възможно, паша ефенди. Слуга та ви не е испрашталъ никого тука.

Тахсинъ.

Да ми расправи какво е станалъ пѣвецътъ, дѣ